

[Tinning]

vens § 37, stk. 4: »Når der er ydet hjælp i en sammenhængende periode på 9 måneder, kan den samlede hjælp ikke overstige det beløb, der kan udbetales personer, som får hjælp efter § 43.« Sagt på en anden måde: efter 9 måneder på forbigående kontanthjælp sendes modtageren ud på en økonomisk rut-schetur, der ender på satsen for varig hjælp: 3.105 kr. om måneden for en enlig, hvilket skal dække alt.

Socialministeren har aldrig villet give klare retningslinjer for, hvad der menes med »en sammenhængende periode.« Det må kommunerne selv finde ud af – i det hellige kommunale selvstyres navn. I nogle kommuner har det medført, at man efter en måneders arbejde kan starte forfra på 9 måneders periode. I andre kommuner skal man arbejde 3 måneder, og i atter andre gælder noget helt tredje.

I nogle kommuner har det også medført, at 9 måneders perioden hverken afbrydes eller forskydes, selv om man bliver syg, eller selv om man er gravid eller barslende.

Disse oplysninger er fremkommet i det nyeste nummer af bladet Socialrådgiveren, hvor der er foretaget en miniundersøgelse af 10 forskellige kommuners (forskellige) forvaltning af fattighjælpsparagraffen. I bladet hedder det bl.a.: »De fleste steder tælles perioder med sygdom med, når det beregnes, hvor længe den enkelte har fået hjælp. Det til trods for, at man vel ikke med rimelighed kan forlange, at folk med feber eller et brækket ben ivrigt kaster sig ud på cyklen efter at have læst morgenavisens sparsomme udbud af stillingsannoncer.

Den samme problematik gælder gravide og barslende kvinder på bistandshjælp. Hvor det for alle andre kvinder i dette land anerkendes, at man ikke kan arbejde/være arbejdssøgende i 4 uger inden og 14 uger efter fødslen af hensyn til moderens og barnets trivsel, så tælles disse perioder ikke fra, når det beregnes, hvornår pågældende falder for den arbejdsmotiverende 9 måneders regel.«

Det er en grov og uanstændig behandling af nogle af de i forvejen socialt mest pressede befolkningsgrupper i landet.

I første omgang er det nødvendigt at få klargjort, hvor langt socialministeren vil gå i sine hykleriske erklæringer om arbejdsmotivering etc.

Besvarelse (25/7 83):

Socialministeren (Palle Simonsen):

Man skal indledningsvis henvise til bistandslovens § 38, stk. 1, nr. 2, hvorefter det kan anses for godtgjort, at ansøgeren har udnyttet sine arbejdsmuligheder, når det er attesteret af en læge, at pågældende er uarbejdsdygtig på grund af sygdom. Personer, der får kontanthjælp på grund af sygdom, skal således ikke være arbejdssøgende i bistandslovens forstand.

Analogt med sygdom regnes, at pågældende er uarbejdsdygtig på grund af graviditet. Kvinder, der får kontanthjælp på grund af graviditet og fødsel, skal således ikke være arbejdssøgende i bistandslovens forstand.

I begrundelsen for spørgsmålet henviser spørgeren til bistandslovens § 37, stk. 4, og citerer herfra følgende passus:

»Når der er ydet hjælp i en sammenhængende periode på 9 måneder, kan den samlede hjælp ikke overstige det beløb, der kan udbetales personer, som får hjælp efter § 43.«

Spørgeren har imidlertid undladt at citere 2. punktum i § 37, stk. 4, der lyder således:

»Dette gælder dog ikke, når det kan godtgøres, at den pågældende i den nærmeste fremtid vil være i stand til at klare sig selv.«

Om anvendelsen af denne bestemmelse er der givet retningslinjer i socialministeriets cirkulære af 20. december 1982 om kontanthjælp efter bistandsloven, pkt. 9. Det er heri bl.a. anført, at hjælpen kan fortsætte ud over 9 måneder, hvis det er klart, at den stedfundne ændring af forholdene vil være overstået inden for kortere tid, f.eks. hvis pågældende har konkret udsigt til arbejde, hvis en sygdomsperiode må antages at ophøre, eller hvis aftjening af værnepligt varer mere end 9 måneder.

Det afgørende for, om den forbigående hjælp kan fortsætte ud over 9 måneder, vil således være, om der er konkrete holdpunkter for, at den begivenhed, der har udløst hjælpen, vil ophøre i løbet af kortere tid. Vurderingen heraf afhænger af et konkret skøn i hvert enkelt tilfælde.

Hvis der ydes hjælp alene på grund af graviditet og fødsel, vil der i øvrigt næppe i almindelighed være behov for hjælp i så lang tid, at overgang til hjælp efter § 37, stk. 4, jfr. § 43, kan komme på tale.